אין צריך להבדיל א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי אלא מעתה גבי בור דכתיב [1]ולא יכסנו ה"נ דאין צריך לכסות הכי השתא התם כיון דכתיב [2]בעל הבור ישלם עלויה הוא דרמי לכסויי אבל הכא מכדי כתיב [3]והקריבו חלק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף [4]לא יבדיל למה לי ש"מ אין צריך להבדיל: מיצה דם הגוף: ת"ר א)עולה אע"פ שמיצה דם הגוף ולא מיצה דם הראש א] יכול (א) מיצה דם הראש ולא מיצה דם הגוף ת"ל [4]הוא ב] מאי תלמודא אמר רבינא מסתברא (ב) דרוב דמים בגוף שכיחי:

הדרן עלך קדשי קדשים

חטאת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת כשירה [א]כמעשה חטאת לשם עולה כמעשה עולה לשם חטאת כמעשה עולה לשם עולה פסולה [ב]עשאה למעלה כמעשה כולן פסולה עולת העוף שעשאה למעלה כמעשה עולה לשם עולה כשירה [ג]כמעשה עולה לשם חטאת כשירה ובלבד שלא עלתה לבעליה [ד]כמעשה חטאת לשם עולה כמעשה חטאת לשם חטאת פסולה עשאה למטה כמעשה כולן [ה]פסולה:

גמ'

רש"י

אין צריך להבדיל. הילכך אם הבדיל לאו שינוי הוא: **מכדי כתיב.** בעולת העוף והקריבו ומינה נפקא לן לר"א ברבי שמעון הבדלה בעולת העוף בהכל שוחטין (חולין דף כא.) ולא דרש א) ומלק והקטיר כדדרשי' לעיל ג) מה הקטרה הראש בעצמו כו' דתיפוק ליה הבדלה מהתם דהך סברא לית ליה שימלוק את כולן ב] אלא דוקא רוב שנים ויליף לה מקרא ואפילו רבנן דפליגי עליה התם עיקר הבדלה בעולה לא נפקא להו אלא מוהקריבו דמשמע חלק את זה מן החטאת הילכך על כרחך ולא יבדיל האמור בחטאת למה לי כלומר מאי (ג) קאמר לן שמע מינה א"ל להבדיל קאמר הילכך נפקא לן בעולה ד] מוהקריבו דצריך להבדיל דהא חלק ה] ביניהן דאי אזהרה היא בחטאת שלא יבדיל היכי נפקא לן בעולה מוהקריבו דצריך להבדיל אינו מוזהר שלא להבדיל הוא דנפקא לן מחילוקו ולא שטעון הבדלה. ד"א ו] הא למה לי כמו מאי ז] היא לשון קצר מלאתא והקריבו לחלק למדנו ח] הבדלה בעולה שמע מינה ולא יבדיל אין צריך להבדיל קאמר ואשמעי' והקריבו דחלק בעולה דצריך להבדיל (דאי ט] אזהרה היא בחטאת לא שמעי' מוהקריבו אלא דאינו מוזהר מלהבדיל בעולה אבל מצות הבדלה לא נפקא לן):

הדרן עלך קדשי קדשים

חטאת העוף. כמעשה חטאת. מליקה בסימן אחד והזאה ומיצוי: **כמעשה עולה.** בגמרא מפרש דשני במאי: **עשאה למעלה כמעשה כולן.** כלומר כמעשה אחד מכולן האמורין כאן ואפילו כמעשה חטאת לשם חטאת: **כמעשה חטאת.** בגמרא (ע"ב) מפרש לשני במאי: **עשאה למטה כמעשה כולן.** כמעשה אחד מכל אלו ואפילו כמעשה עולה לשם עולה:

תוספות

קיר המזבח ויש לומר דמשמע ליה דמתני' פוסלת בכל ענין אפי' לאחר הזאה מדקאמר י] רבי אלעזר בר"ש שמעתי שמבדילין והיינו דוקא לאחר הזאה מכלל דרבנן פליגי עליה ואמרי אין מבדילין אם כן מתני' דלא כוותיה וא"ת ריש פ' חטאת העוף עשאה כמעשה עולה פסולה וקאמר בגמרא דשני במאי אילימא דשני במליקה נימא דלא כר"א בר"ש דאי ר"א בר' שמעון הא אמר שמעתי שמבדילין בחטאת העוף מאי קשיא ליה לרבי אלעזר בר"ש נמי משכחת לה דהבדיל קודם הזאה וי"ל כיון דמוקמינן כמעשה עולה דשני במליקה א"כ מדלא קתני כמעשה עולה קודם הזאה ש"מ דאיירי בין קודם הזאה בין לאחר הזאה ועוד דלר' אלעזר בן פדת ור"ש בן אליקים ורבי ירמיה יא] מכשר רבי אלעזר בר"ש אפילו קודם הזאה דמפרשים לא יבדיל דקרא אין צריך להבדיל ור"ת הגיה בגליון בספרו על מילתא דר"ש בן אליקים ומאי לא יבדיל יב] דמשמע בין בשעת הזאה בין בשעת מיצוי אינו צריך להבדיל ואם הבדיל כשר וכ"ש שמתמצה כל הדם ושבקינן לקרא דלאיהו דחיק ומוקי אנפשיה לדוקא לא יבדיל בשעת הזאה אבל בשעת מיצוי דלדם הוא צריך אי בעי מבדיל אי בעי לא מבדיל עכ"ל משמע שרוצה לפרש דבשעת הזאה אסר קרא ובשעת מיצוי בעי למימר קרא דאין צריך ותרוייהו משתמעי מיניה (וש"מ) מדאפקיה יג] קרא בלשון לאו קדריש דבשעת הזאה לא יבדיל ולאסורא יד] אף בשעת מיצוי לא אתי קרא דמוהקריבו הוה נפיק דדריש טו] מיניה בחולין (דף כא.) שחילק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף לכך יש לפרש נמי דלאתי קרא למימר דבשעת מיצוי אם ירצה לא יבדיל והא דאמר רבי ירמיה לא שמיע להו דמשמע שבא לחלוק על רב חסדא ורבא ואביי היינו משום שבא ר' ירמיה להשמיענו דכשמבדיל לאחר הזאה אין כאן מעשה עולה בחטאת שמצות חטאת נמי כך הוא דקרא אין צריך להבדיל קאמר וא"ת לרב הונא דאמר משמיה דרב במעילה פרק חטאת העוף (דף ח:) דמיצוי חטאת העוף אינו מעכב ולהכי תני במתני' דהתם הוזה דמה אמאי פסלי רבנן כשהבדיל לאחר הזאה הא אין כאן מעשה עולה בחטאת דממחק בשר בעלמא הוא כדפרישית כיון דכבר נגמרו עבודת הדם דמיצוי אינו מעכב ולפי מה שפירשתי ניחא דדילמא רב הונא סבר כר"ש בן אליקים דמוקי פלוגתייהו קודם הזאה אבל לפירוש ר"ת קשה דאפילו לר"ש בן אליקים לא פליגי אלא לאחר הזאה ויש לומר דרב הונא יעמיד מתני' דקתני הבדיל פסול קודם הזאה ואפילו טז] כרבי אלעזר בר"ש וסוגיא דשמעתא דקאמר מתניתין דלא כרבי אלעזר בר"ש אתיא כרב אדא בר אהבה דאמר במעילה (דף ח:) משמיה דרב מיצוי חטאת העוף מעכב יז] ורבנן פליגי עליה דר"א בר"ש אפילו לרב הונא מדקאמר יח] רבי אלעזר ברבי שמעון שמעתי שמבדילין משמע דפליגי רבנן עליה ולע"ג דרב הונא סבר מיצוי לא מעכב מודה הוא דפליגי רבנן עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר יט] מיצוי מעכב וה"נ איכא חד תנא במעילה דסבר הכי ומיהו מתני' כ] לא אפשר למימר לרב הונא דסבר כא] מעכב דהא מהדר הש"ס לאוקומי כל סתמי דמתני' כוותיה דלית ליה אינו מעכב וא"ת והא קתני מתני' חטאת העוף שמלקה לשמה ומילה דמה שלא לשמה פסול אלמא דמיצוי מעכב ויש לומר דרב הונא לא הוה תני מילה אלא היזה כדתני במתניתין דמעילה הוזה דמה אבל סיפא דמתני' דמייתי התם במעילה אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף מלקן ומילה דמן כו' לא מצי לשנויי דהוא כב] ושהיזה דהא קתני בה נמי עולה והזאה בעולה ליכא לכך צריך לשנויי דלגלדין קתני:

אלא מעתה גבי בור דכתיב ולא יכסנו כו'. מכל לאוין שבתורה כגון לא תחסום לא תאכלו כל נבילה לא תלבש שעטנז לא קשיא ליה למאי כתביה אם לא ללאו אבל הא דמסברא הוה אמינא דמבדיל לפי שצריך לדם אמרינן דכי כתיב לא יבדיל אין צריך להבדיל קאמר וגבי בור נמי מסברא הוה אמינא דחייב לכסותו וכי כתיב לא יכסנו אין צריך לכסותו קאמר:

הדרן עלך קדשי קדשים

חטאת העוף. כמעשה חטאת לשם חטאת כשירה. זו היא מצוותה כג] ואגב אחריני נקטיה: **למעלה** כמעשה כולן פסולה. אף שעשה העבודה כתקנה כד] והיינו נאכילה אבל בעלים נתכפרו לשמואל דאמר לעיל פרק ב' (דף טו:) כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו בעלים כה]: **למטה** כמעשה כולן פסולה. בסוף פירקין דלעיל (דף סה.) פירשתי דלא ידעינן מנא ליה עיכובא בעולה:

מסורת הש"ס

א) ת"כ ויקרא נדבה פי"ט ה"ו, ב) ויקרא א טו, ג) דף סה.

* * *

הגהות הב"ח

(א) גמ' יכול אע"פ שמיצה דם הראש: (ב) שם מסתברא דרוב כצ"ל ואות ד' נמחק: (ג) רש"י ד"ה מכדי וכו' כלומר מאי קמ"ל:

* * *

שינויי נוסחאות

א] הראש כשרה (כי"צ): ב] כבמסי' היא: ג] כולו (כתה"י ושו"מ): ד] בעולה (בי"י): ה] ל"ל מדחילק, ותיבת דהא נמחק: ו] תיבת ד"א נמחק (ושו"מ וכן בכתה"י ליתא): ז] מאי האי (בי"י) וכש"מ מאי קאמר: ח] ללמדנו (צ"ק): ט] דאי וכו', כל זה עד סה"ד יתיר לשון הוא, דככר מבואר לעיל (צ"ק): י] ס"א משום דראב"ש אמר שמעתי שמבדילין אמתני' קאמר ובא לחלוק עליה. וא"ת כו' (שי"מ) ולשון תוס' חולין (כב, א) משום דקאמר ראב"ש שמעתי שמבדילין ומשמע דקאי אמתניתין ובא לחלוק עליה: יא] ירמיה פריך שפיר דלדידהו מכשר כו' כצ"ל (שי"מ): יב] לשון תוס' חולין שם (עפ"י ש"מ) ומאי לא יבדיל דקרא אינו צריך להבדיל היינו בשעת מיצוי דלדם הוא צריך וכשמבדיל כל שכן שמתמצה כל הדם: יג] ל"ל דמדאפקיה (צ"ק): יד] ולאסור (תוס' חולין שם): טו] ל"ל כדדריש (שי"מ): טז] ואתי אפילו כר"א (תוס' שם): יז] ואיכא רבנן דפליגי (שי"מ): יח] דמדקאמר (תוס' שם): יט] וסברי מיצוי כו' כצ"ל (גליון; עפ"י תוס' שם): כ] ל"ל רבנן דמתני' (צ"ק): כא] דסברי (צ"ק): כב] תיבת דהוא נמחק (צ"ק) וגי' מ"ע דהוה תני ושהיזה: כג] מצוותה והא דנקט שעשאה בדיעבד אגב אחריני נקטיה כצ"ל (שי"מ): כד] כתקנה. ר"ל אפילו לא שינה במעשה העבודה, והיינו שהיזה הדם (תוס' קודשא): כה] בש"מ נוסף וצ"ל דלא קאמר שמואל אלא בזבחים אבל בעוף לא דקרא דמייתי לעיל גבי זבחים כתיב ואני נתתי לכם על המזבח לכפר: כו] נראה כוונתו לקושית התוס' בד"ה אלא, מכל לאוין כו' לא קשיא ליה (גליון):

* * *

ליקוטים

כמעשה חטאת. לשם חטאת. אע"פ ששינה בסדר מליקה כגון שמלק והבדיל ובחטאת נאמר ולא יבדיל כשרה הואיל ונעשית למטה וכשאר עבודות כהלכתה. עכ"ל הריב"ב ז"ל בהאי בבא קמייתא. והר"נ פירש בבא תנייתא גבי עולה כמעשה עולה אע"פ ששינה במליקתה שלא הבדיל ומן הדין היה לו להבדיל אפ"ה כשרה ע"כ. אמר העני המלקט, כן משמע לבאורה שפירש הרמב"ם ז"ל בתחלת בבי דז"ל ומה שאמר בתחלה כמעשה חטאת כשרה ז"ל אפילו שינה בסדר מליקתה, מה שאמר ג"כ במעשה עולה לשם עולה כשרה ואפילו שינה בסדר מליקתה ע"כ. והשתא קשה שאם כוונת הרמב"ם ז"ל כפי מה שפירש דבריו הריב"ב ז"ל, היכי קאמר אפ"ה כשרה, והא בהדיא תנן בפירקין דלעיל (דף סד ע"ב) הבדיל בחטאת ולא הבדיל בעולה פסול. והרמב"ם ז"ל עצמו כן פסק בפ"ו ובפ"ז דהלכות מעשה הקרבנות דפסול. ונלאתי למצוא ישוב לדבר, ועלה בדעתי גם בדעת אחרים לדחוק עצמנו ולומר דס"ל להרמב"ם ז"ל דמתני' ר"א בר' שמעון היא ובדרך שדרך בה הרב בעל תוי"ט, ולא איתוקם לן כי לא מצינו דגלים לדבר אפילו בהאי רישא כ"ש בסיפא. והרב הנזכר נר"ו נאחז בסבך בין ברישא בין בסיפא והוא עצמו ראה דבריו דלא נהירי ולא סבירי וצריכין חזוק. אכן מורי החכם החסיד השלם כמהר"ר שלמה הלוי נר"ו פירשה לי בתשובה כי הרמב"ם ז"ל אין כוונה דבריו כאשר פירשם רבינו עובדיה ז"ל, רק כוונתו להשמיענו אע"פ ששינה ולא אחז שתי רגליה בין שתי אצבעותיו וכו'. וכן כתב ביד ואם שינה ואחז בכל מקום כשרה. ודייקא נמי שכתב בפירושו למתניתין ששינה בסדר מליקה ולא כתב ששינה במליקה עכ"ל נר"ו שפתים ישק. וכן ראיתי אחר זמן רב במשניות של החכם הר"ר סולימאן אוחנא ז"ל שקרוב לזה כתב ג"כ, ונזדמנו לידי אחרי מותו ז"ל בשתים או שלש שנים. וכן מוכח נמי שפיר ממה שפירש הרמב"ם ז"ל בפירקין בסוף פירושו לסימן ג' וז"ל ואין ראוי לאכילה זולתי חטאת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת שהיא כשרה ומותרת באכילה אע"פ ששינה במליקתה ולא מלקה כמו שאמרנו בסדר מליקה של חטאת בפרק שלפני זה, לפי שאותו הסדר למצוה ואם שינה לא הפסיד כלום עכ"ל ז"ל. ותוס' ז"ל נראה דס"ל דאם שינה ואחז בכל מקום פסולה, שכל עבודתה היתה נעשית בימין כמו שכתבתי בפירקין דלעיל בשם רבינו פרץ ז"ל, ומש"ה הוצרכו לפרש כמעשה חטאת לשם חטאת דהיינו מצותה ואגב אחריני נקטיה ע"כ. והרמב"ם ז"ל שכתב בהל' מעשה הקרבנות פ"ד ואם שינה ואחז בכל מקום כשרה אזיל לשיטתיה שפירש כאן דרישא דמתניתין אתיא לאשמועינן אע"פ ששינה בסדר המליקה כשרה, ומכאן נראה שיצא לו לפסוק שם ואם שינה ואחז בכל מקום כשרה ודו"ק (מלאכת שלמה):

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פי"ו מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ו:
ב ב מיי' שם הלכה ה:
ג גד מיי' שם הלכה ח:
ד ה מיי' שם הלכה ו:

* * *

תורה אור השלם

1. וְכִי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בֹּר וְלֹא יְכַסֶּנּוּ וְנָפַל שָׁמָּה שּׁוֹר אוֹ חֲמוֹר: שמות כא, לג
2. בַּעַל הַבּוֹר יְשַׁלֵּם כֶּסֶף יָשִׁיב לִבְעָלָיו וְהַמֵּת יִהְיֶה לּוֹ: שמות כא, לד
3. וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק אֶת רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א, טו
4. וְהֵבִיא אֹתָם אֶל הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב אֶת אֲשֶׁר לַחַטָּאת רִאשׁוֹנָה וּמָלַק אֶת רֹאשׁוֹ מִמּוּל עָרְפּוֹ וְלֹא יַבְדִּיל: ויקרא ה, ח

* * *

שיטה מקובצת

כשהבדיל אחר הזאה כדפי' וכן [illegible] ואביי) (מ"ק וראב"ש) ס"ל דמיצוי חטאת העוף מעכב והוי פסוק בעבודות החטאת, מיהו לאע"ג דעדיין עסוק הוא בעבודות החטאת, הא דאמר רחמנא לא יבדיל היינו דוקא כשהוא עסוק בשם מליקה, דהא כך כתיב קרא ומלק ראשו ולא יבדיל כלומר לא יעשה מליקה של הבדלה, הילכך ת"ק סבר דשסייה בסימן שני בעולת העוף לא פסולה. א"כ כי נמי מבדיל לאחר הזאה דאיכא שסייה דכוותיה בעולת העוף חשיב מליקה, וא"כ מבדיל הוא בחטאת בשם מליקה, והכי איירי קרא דלא יבדיל כדפי'. והא דקאמר קא עביד מעשה עולה בחטאת, ה"ק קא עביד מעשה כשרות דמליקת עולת העוף בחטאת, ושם מליקה עליה, והא מוזהר רחמנא לא יבדיל, דע"כ לא יבדיל דחטאת דקאי אומלק אשם כשרות מליקה דאוה קפיד קרא, דליכא למימר דאכשרות דמליקה דחטאת גופיה קאי דהא לעולם לא מצוה הבדלה בהכשר מליקה בחטאת העוף דהא הכשר מליקה דחטאת העוף הוא דוקא בסימן אחד ולא יבדיל אסימן שני קאי, אלא ע"כ לא יבדיל דקאמר רחמנא בחטאת דקאי אומלק אכשרות מליקה דעולת העוף קפיד רחמנא, והילכך כי עביד הבדלה בסימן שני בחטאת העוף כלומר ענין דכשר בעולת העוף קפיד כיה לא יבדיל בשם מליקה, ולראב"ש סבר כו', והא דצריך להבדיל לא משום למיצוי לא מעכב דודאי מעכב לכו"ע, אלא אע"ג דעסוק הוא בעבודות חטאת מ"מ לא קאמר רחמנא לא יבדיל אלא א"כ עסוק הוא במליקה דהא אומלק קאי דלא יעשה מליקה של הבדלה, והלכך שסייה בסימן שני בעולת העוף מעכב, א"כ כשמבדיל לאחר הזאה כדפי' יש כשיעור שסייה בינתים, דנעשה ההזאה בינתים, וכיון דכותיה בעולה מצריכה הבדלה הוה מיפסל משום שסייה, א"כ אין כאן שם מליקה בהבדלה זאת והוי כממחק בשר בעלמא, דלאו זה הבדלה דאמרה תורה לא יבדיל דהא בהבדלה דשם מליקה קא קפיד קרא, וכיון דשסהה הו ליכא שם מליקה עליה, וכי ממחק בסימן שני ממחק בשר בעלמא הוא, אבל קודם הזאה דליכא שסייה איכא ספיר עליה שם כשרות מליקה העוף לסי"ע, והכי מיירי קרא דלא יבדיל, ואפי' שסה, כיון דקודם הזאה היה מיפסלא בהבדלה בכל ענין דנורין שסה אתי לא שסה: אביי אמר כו'. עי' בהשמטות בסוף המסכת: מיצוי חטאת העוף מעכב. עיין דף נב ע"ב: לא שמיע להו כו'. לפרש"י ה"ס לא שמיע להו להני שמעתא דמפרשינן אינו צריך להבדיל, א"כ לא צריכין לשמעתיה דלעיל דהא לא אסר רחמנא להבדיל כלל. ולפרש"י ה"ס לא שמיע להו כו' דלפ"ו מותר להבדיל אף קודם הזאה, ואמוראי דלעיל אמרי דדוקא לאחר הזאה מבדיל אבל קודם הזאה מפרשים לקרא כמשמעו דלא יבדיל דאסור להבדיל. ויפסלה הכניה דפ"ק דחולין (דף כא.) דפליג לרבנן [illegible] (דף קט.) היינו לאמוראי דלעיל ולא כר"א בן פדת:

ע"ב מעמוד קודם

אלא מעתה גבי בור כו'. [illegible] דהא דדריש לא יבדיל דאינו צריך להבדיל היינו משום דלדם הוא צריך לעשות ההזאה והמיצוי, וא"כ ממילא נמי דלצריך הבדלה בחטאת יותר מבעולה דבעולה ליכא כי אם מיצוי בלבד, ולכך קאמר לא יבדיל דאין צריך להבדיל אבל אם רוצה מבדיל, ולהכי פריך אלא מעתה כו' דאי כפשוטו לאשמועינן דצריך לכסותו פשיטא דכיון דמסרו צריך לכסותו, ומשני הכי השתא כלומר גבי בור כיון דכתיב בעל הבור ישלם אלמא צריך לכסותו ומ"מ כתב ולא יכסנו לשיעור דברים בעלמא דאם לא כסהו חייב. והא דדרשינן לא יבדיל לומר דאינו צריך להבדיל ולאו משום דהכי פ"ד מבדיל מסברא כדפריך, אלא משום דמכדי כתיב והקריבו כו': **לא** יבדיל למה לי. לפום רהיטא נראה דה"פ כיון דכתיב והקריבו לחלק בענין מליקה א"כ ממילא ידעינן דבחטאת לא יבדיל אלא בסימן אחד אבל לא יבדיל בשני סימנין כענין מליקה דעולה, וא"כ על כרחך אתא לא יבדיל לומר דא"צ להבדיל. וקשה דאלו לא הוי כתיב לא יבדיל הוה אמר הו ידעינן בעולה דעביד שני סימנין, איפוך אנא ואימא דבחטאת עביד שני סימנין ובעולה סימן אחד, ולו משום דדרשינן בעולה ומלק והקטיר מה הקטרה הראש בעצמו וגוף בעצמו, זה אינו דהא לרבנן קיימינן ובפ"ק דחולין משמע דלרבנן לית ליה הך היקשא דקאמר התם דבעולה נמי בשסוע אחד הראש בגוף כו', והיקשא דמליקה להקטרה מוקי ליה לומר מה הקטרה בראשו של מזבח כו' כדקאמר התם לת"ק דברייתא דכשמעינן. ובפ"י התם ופי' בענין אחר מכדי כתיב בעולה והקריבו ומייתי דריש ראב"ש הבדלה בעולת העוף וא"כ הא דכתיב לא יבדיל בחטאת היינו דא"צ להבדיל קאמר, א"כ והקריבו דכתיב לחלק ביניהם לומר דבעולה צריך להבדיל יותר מבחטאת, ובעיד רוב שנים ומ"מ לא עביד

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com